

Arrest

nr. 156 350 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 februari 1997.

Op 21 april 2014 komt de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling het Rijk binnen. Op 22 april 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 8 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 25 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Op 10 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 10 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 2 jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam: B. [...]

Voornaam : B.[...]

Geboortedatum: 17.02.1997

Geboorteplaats: Novosej Kukës

Nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek g een enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene kwam op 22.01.2014 aan op het grondgebied van de Schengenstaten volgens inreisstempel (volgens kopie paspoort in dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken) en kwam aan in België op 21.04.2014 volgens eigen verklaring en diende vervolgens een asielaanvraag in op 22.04.2014 als minderjarige. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing töt niet in overwegingname door CGVS op 08.07.2014 en betekend aan zijn voogd op 09.07.2014. Bovendien blijkt uit het administratief verslag en het dossier dat hij verder geen enkele stappen heeft ondernomen zich administratief in orde te stellen met zijn verblijf.

Om deze redenen wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene kwam op 22.01.2014 aan op het grondgebied van de Schengenstaten volgens inreisstempel (volgens kopie paspoort in dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken) en kwam aan in België op 21.04.2014 volgens eigen verklaring en diende vervolgens een asielaanvraag in op 22.04.2014 als minderjarige. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname door CGVS op 08.07.2014 en betekend aan zijn voogd op 09.07.2014. Bovendien blijkt uit het administratief verslag en het dossier dat hij verder geen enkele stappen heeft ondernomen zich administratief in orde te stellen met zijn verblijf. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van TWEE jaar opgelegd.”

Op 21 juni 2015 werd de verzoekende partij gerepatriëerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

10

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 2 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat er voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Verwerende partij vermeldt enkel de asielpcedure van verzoekende partij. Nochtans volgt verzoekende partij, zoals reeds in de feiten werd uiteengezet, een traject alternerend leren. Verzoekende partij mag, aangezien zij deze opleiding startte vanuit minderjarige leeftijd, werken in België volgens een leercontract, ondanks het feit zij illegaal werd.

Wanneer een vreemdeling gestart is met alternerend leren vooraleer hij 18 jaar geworden is, blijft hij ook na de meerderjarigheid vrijgesteld van de arbeidskaart (voor het werken in het kader van zijn alternerend leren) ook al is hij illegaal of wordt hij in tussentijd uitgeprocedeerd.

Dit is vanzelfsprekend een nogal merkwaardige juridische situatie maar dit is niet zo uitzonderlijk in het Europese en Belgische vreemdelingen- en migratierecht waar recht op verblijf, leren en werken (en belasting betalen) niet altijd op de meest logische wijze op mekaar ingesteld zijn.

Terzake kan verwezen worden naar het KB houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999.

Artikel 2 van het Koninklijk besluit houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999 (B.S. 26 juni 1999) stelt dat de volgende personen zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart:

“2 2°

a) leerlingen die de leeftijd van achttien jaar nog niet bereikt hebben, die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid;

b) leerlingen die wettig in België verblijven en die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid.”

In het "Jaarrapport 2004 - Tewerkstelling van buitenlandse werknemers in het Vlaamse Gewest" van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (administratie Werkgelegenheid, afdeling Tewerkstelling, cel Migratie) leest men op p. 117 hoe art. 2, 22° geïnterpreteerd dient te worden:

11

a) Deze bepaling maakt het mogelijk dat illegaal in het land verblijvende minderjarige vreemdelingen eender welke vorm van alternerend leren (bijvoorbeeld individuele beroepsopleiding, deeltijds werken-deeltijds leren...) aanvatten bij minderjarigheid. Zij mogen deze gestarte opleiding nog verderzetten na hun 18de, maar kunnen binnen deze context geen nieuwe opleiding aanvatten.

In concreto vrijwaart men de werkgever-opleider van eventuele strafsancties indien hij bedoelde personen binnen voornoemd kader tewerkstelt.

b) Wettig in het land verblijvende vreemdelingen kunnen eender welke vorm van alternerend leren volgen.

De leerling die de leeftijd van 18 jaar bereikt tijdens zijn leerovereenkomst of zijn overeenkomst inzake alternerend leren en wiens verblijf niet of niet langer wettig is mag zijn opleiding voortzetten. Zijn vrijstelling inzake arbeidskaart geldt tot het einde van zijn opleiding.

Mocht verwerende partij zorgvuldig te werk gegaan zijn, zou zij op de hoogte geweest zijn van de opleiding van verzoekende partij. Dit is niet redelijk. Verwerende partij heeft hier op geen enkel moment over gemotiveerd.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht dat deze elementen qua sociale verankering (alternerend leren) niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

Meer nog. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

12

II.1.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen

achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

13

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[...]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

[...]

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat uit de motieven van de bestreden beslissing niet zou blijken waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris meent dat een dergelijke maatregel met een dergelijke impact moest genomen worden. Er zou geen rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij haar dossier, terwijl de duur van het inreisverbod evenmin afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verweerder wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, tweede lid van de wet, bepaling die luidt als volgt:

“[...].”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 2 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 1 Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“[...].”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten dat aan de verzoekende partij een inreisverbod moest betekend worden, waarbij onmiskenbaar rekening is gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting

tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod van twee jaar aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat aan de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.06.2015 geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan.

Slechts voor wat betreft de termijn van het inreisverbod laat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet enige beoordelingsruimte, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd om welke reden de termijn van twee jaar inreisverbod werd opgelegd, met name:

“[...].”

Verweerder laat gelden dat uit voormelde motieven afdoende blijkt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging specifiek heeft geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar moest opgelegd worden, met name:

- omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn meer was toegestaan ;
- omdat bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkele stap meer heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf ;

Gelet op voormelde elementen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich zou beperkt hebben tot een loutere vermelding van de toepasselijke bepaling van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd of dat “quasi automatisch” een termijn van twee jaar zou zijn opgelegd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van 2 jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de formele motiveringsplicht allerm minst impliceert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens moet worden uiteengezet om welke reden een bepaalde andere termijn niet werd weerhouden voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Het volstaat wel degelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris de redenen uiteengezet worden waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd werd.

Terwijl -ten overvloede- de verzoekende partij uiteraard niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een inreisverbod van 0 jaar zou kunnen opleggen, vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wel degelijk de verplichting oplegt om een inreisverbod te betekenen, indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verweerder laat nog gelden dat de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij gestart was met alternerend leren niet ter zake dienend is, vermits geen afbreuk gedaan wordt aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing. Terwijl uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in kennis was gesteld van het alternerend leren van de verzoekende partij, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kon gehouden worden in de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing inderdaad dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Hoe dan ook kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar beschouwingen nopens de toepassing van het KB dd. 30.04.1999 afbreuk zou kunnen doen aan de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek meer is toegestaan, terwijl anderzijds werd opgemerkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten om het nodige te doen om haar verblijf in regel te stellen.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gegeven omtsandigheden geheel terecht besloot dat een inreisverbod aan de verzoekende partij moest worden opgelegd.

Verweerder laat nog gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren inzake alle specifieke elementen die blijken uit het administratief dossier. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie kan staan.

Verweerder verwijst naar rechtspraak in die zin:

[...]

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de opgelegde termijn van het inreisverbod, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar diende te worden betekend.

Verzoekende partij haar verwijzing naar het arrest nr. 92.111 dd. 27.11.2012 is in die zin ook niet dienstig, nu in dit arrest werd gewezen op toelichtingen die door de vreemdeling werden verstrekt tijdens zijn verhoor (aanwezigheid in Brussel omwille van het huwelijk van een neef en verblijfplaats), zonder dat hieromtrent werd gemotiveerd bij het opleggen van het inreisverbod.

Verzoekende partij toont in casu echter niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, zodat elke vergelijking met de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak ontbreekt. Eenzelfde opmerking geldt voor het aangehaalde arrest van 06.11.2013.

[...]

Tot slot is ook de verwijzing in fine van het middel naar het arrest nr. 225.871 van de Raad van State is in casu niet dienstig; in de in casu bestreden beslissing wordt duidelijk en afdoende aangegeven om welke reden een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, terwijl de verzoekende partij niet aangeeft met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de beslissing doch zich beperkt tot een theoretisch betoog.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl de beslissing ten genoegte van recht werd gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden

*beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van twee jaar werd opgelegd. Zo stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van twee jaar wordt opgelegd, omdat haar asielaanvraag op 8 juli 2014 door de commissaris-generaal met een beslissing tot niet inoverwegingname werd afgesloten en dat uit het administratief dossier en verslag niet blijkt dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen om zich in orde te stellen met haar verblijf. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Er blijkt ook niet dat de motiveringsplicht zover reikt dat de verwerende partij, indien zij een inreisverbod voor twee jaar oplegt, specifiek zou dienen te motiveren waarom dan wel geen termijn van bijvoorbeeld één jaar wordt opgelegd. Het kan volstaan dat de verwerende partij motiveert waarom volgens haar de door haar opgelegde duur van twee jaar is gerechtvaardigd in het licht van de concrete omstandigheden van het geval.

Voorts wijst de verzoekende partij op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit *in casu* niet is gebeurd. Met betrekking tot de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak wijst de verzoekende partij op het gegeven dat ze sedert oktober 2014 een opleiding alternerend leren als machinaal houtbewerker volgt en in het kader van deze opleiding sinds 26 januari 2015 met een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur is tewerkgesteld.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat aan een vreemdeling een verwijderingsmaatregel uitgereikt werd waarin geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verwerende partij kan zich hiervan enkel onthouden in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen of indien dit zou ingaan tegen de bepalingen van de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 74/11, §§ 2 en 3 van

de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij kan, gelet op dit gestelde, bezwaarlijk op algemene wijze voorhouden dat het opleggen van een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan louter om een 'mogelijkheid' zou gaan of aangeven dat het kennelijk onredelijk zou zijn of strijdig met de wet om een inreisverbod op te leggen enkel omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name het administratief verslag van 10 juni 2015 om 8u09, blijkt dat de verzoekende partij heeft meegedeeld dat ze deeltijds onderwijs volgt en dat ze was tewerkgesteld, daar ze op het moment van de vaststelling van de politie dat ze illegaal op het grondgebied verbleef onderweg was naar haar werk. Ook heeft de verzoekende partij haar studentenkaart voorgelegd om haar verklaringen te staven. Bijgevolg was de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte van voormelde specifieke omstandigheid, daar uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen aanvoert, werden *in casu* wel degelijk specifieke omstandigheden aangevoerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of de verwerende partij met voormelde specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 2 jaar. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, doch kan niet worden afgeleid of de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod van twee jaar rekening heeft gehouden met de gevolgde opleiding en tewerkstelling. Bijgevolg kan de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet nagaan of de verwerende partij bij de beoordeling die heeft geleid tot het opleggen van een inreisverbod voor een periode van twee jaar is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, met name of ze met voormelde specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt niet aan de Raad toe om in het kader van de beoordeling van de materiële motivering zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS